

den fuldbarmede Gerda, tog hende resolut under sin ene Arm og greb Søsteren under den anden og trak afsted med dem.

Samme Frøken Gerda havde aabenbart vanskeligt ved at holde sine livfulde brune Øjne fra Per. Det var ikke til at tage fejl af, at hans Tilstedeværelse havde sin Del i hendes raske Væsen, og Søsteren, der endnu halvt var Barn, lod sig hurtigt smitte af hende og hængte sig leende paa hendes Arm som en overgiven Skoletøs.

Men Per havde aldeles ikke Tanke for andre end Inger. Han holdt sig hele Tiden ved Siden af hende og lod de andre fjase. Han fandt dem idag lovlig tarvelige, og han kunde ikke lade være med at tænke paa, om ikke Inger følte sig lidt forlegen paa sine Veninders Vegne. I hvert Fald gik hun og saae ned for sig og blev mere og mere faamælt, jo ivrigere de andre lod Munden løbe.

Det kunde nu ikke undgaaes, at disse tilsidst forstod, at de var tilovers. Der var dog ikke Tale om, at de lod sig mærke dermed, ialfald ikke ved at vise sig fornærmede. Tværtimod. Som de Jyder, de var, hævnede de sig over Mangelen paa Paaskønnelse ved en stadig djærvere Løssluppenhed.

De var naaet ud af Skoven. Foran dem løftede sig en mægtig Grusbakke, ganske nøgen, kun dækket af et fattigt Græs med mørke Pletter af Lyng. Det var den bekendte Rolhøj, Egnens